

РЕШЕНИЕ

№ 1959

гр. София, 22.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 22.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12228** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на В. С. А. срещу ЗАПОВЕД № 513з-8045 от 26.10.2018г. на Директора на СДВР.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна – постановена при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Мотивира твърдения за неспазване на разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ЗМВР, касаеща издаването на акта в двумесечен срок от откриване на дисциплинарното нарушение. На наказания служител не била предоставена възможност да се запознае с обобщената справка от 21.08.2018 г., което препятствало възможността да възрази, изложи своите твърдения и да представи доказателства. Обжалваната заповед не била мотивирана, като при определяне вида и размера на наказанието не били съобразени тежестта на нарушението и при каква форма на вината е извършено то, настъпилите от него последици, както и цялостното поведение на служителя. Сочи се неспазване на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 АПК, както и на чл. 16 от НПК, доколкото дисциплинарното нарушение представлявало и нарушение по НК, а започналото във връзка с това наказателно производство не било приключило.

В съдебно заседание жалбоподателят В. С. А., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на СДВР, редовно призован, чрез процесуалния си

представител, оспорва жалбата, вкл. и по съображенията, изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните от страните доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Съгласно заповед № 513з-8489/29.11.2017 г. на Директора на СДВР във връзка с Концепцията за сигурност на главната сграда на НДК и определената прилежаща територия повреме на председателството на Съвета на ЕС 2018 г. младши инспектор В. С. А. е определен за охрана в периода от 01.12.2017 г. до 30.06.2018 г. /л. 60-67/. Видно от утвърден от началника на отдел „Охранителна полиция“ при СДВР график, ежедневна ведомост и информационната карта за дейността на наряда, за времето от 19:00 ч. на 18.06.2018 г. до 07:00 ч. на 19.06.2018 г., същият е бил назначен за охрана на вход А4, заедно с други полицейски служители – А. К., Ю. П., Х. Е., А. Т. и Г. В., като е отбелязано извършването на инструктаж в 19:00 ч., проведен от полицейски инспектор Н. Н. – ОСПСОВОР С – 5, група В. /дежурен инспектор „Вътрешна охрана на НДК“; л. 68-73/.

Приобщено е по преписката сведение на полицейски инспектор Н. Н. от 10.07.2018 г. /л. 74/, видно от което на входове А4 и Б2 са назначени 6 служители за осъществяване на пропускателен режим, проверка на лица и багаж на рентгените, водене на наблюдение на изоставен багаж без надзор и СВУ, което се осъществява във фойето на входа. След провеждане на инструктажа са раздадени баджовите на служителите, предоставена им е ежедневната ведомост за подпис, като при промяна на обстановката същите се информират. Служители от охраната на входовете са изпращани за оказване на съдействие в залите в сградата на НДК при необходимост за определено време, най-вече при провеждане на мероприятия. За конкретната дата не били провеждани мероприятия и не е разпореждано на служители да извършват обход и да влизат в залите. Около 22:20 ч. полицейски инспектор Н. Н. получил обаждане от главен инспектор С. С. – началник на сектор „Общинска полиция“ към ООП при СДВР, че двама полицаи обикаляли и влезли в зала 3 на етаж 7 в НДК, зад параван, където се съхранявали подаръци за делегати, съдържащи юбилейни монети за Председателството. Разпоредено е извършването на проверка. След преглед на записите на камерите Н. установява, че около 21:00 ч. пред залата и във фойето се виждат двама служители, които влизат и излизат от залата - младши инспектори В. С. А. и А. К. /назначени за охрана на вход А4/. Същите били повикани от Н. в дежурната стая и уведомени за липсващите монети, като били информирани за влизането и излизането им в залата. А. и К. признали, че са били там, взели са юбилейни двулевови монети от подаръците на делегатите /21 на брой в пластмасови кутии/ и предложили да ги върнат доброволно. Извадили монетите от черен найлонов плик, за което били съставени протоколи за доброволно предаване /л. 130-132/. На А. и К. са изготвени заповеди за задържане за срок от 24 часа, образувано е следствено дело по описа на СРП и пр. пр. 28778/2018 г. М-169/18 г., повдигнати им са обвинения и са наложени мерки „задържане за срок от 72 часа“.

Изискани са записи от камерата за видеонаблюдение, обхващаща

пространството пред входа на зала 3 за времето от 20:45 ч. до 21:30 ч. /л. 90/, като при прегледа се вижда как А. и К. влизат през вратата в пространството пред зала 3, А. се навежда и оглежда мястото, намиращо се зад маса вляво, където са разположени машина за минерална вода и стек за безалкохолни напитки, след което К. оглежда пространството и влиза в зала 3. Излизат след 5 минути, отново попадат в обсега на камерата, продължават и се оттеглят по стълбище към долните етажи /л. 94/.

Посочените факти се потвърждавали от сведения на охранители във [фирма], които около 21:00 ч. видяли два силуета в другия край на зала 3, на етаж 7, които отишли зад параваните с подаръци за предстоящото мероприятие на следващия ден. Чули шум, след което тръгнали към паравана. След като не установили никой, уведомили началника на смяната и в негово присъствие констатирали липсващите монети /л. 81-82/.

По повод случая са изискани и сведения на други служители на СДВР, вкл. и на останалите служители, назначени за охрана А4 в същата смяна /л. 76-79; л. 88-89; л. 95-98/.

В СДВР с докладна записка № 513р-52818/22.06.2018 г. от зам.-началника отдел „Охранителна полиция“ при СДВР са получени данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина от младши инспектор В. С. А. – полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към ОЗ РУ СДВР, изразяващо се в това, че на 18.06.2018 г. около 21:00 ч., от зала 3, находяща се на етаж 7, в сградата на НДК, като съизвършител с младши инспектор А. К. е отнел чужда движима вещ – 21 броя монети с номинал 2 /два/ лева, с логото на българското председателство на Съвета на ЕС /л. 58-59/. Върху докладната записка е поставена резолюция за образуване на дисциплинарно производство и изготвяне на становище относно отстраняването на служителите от работа, от дата 22.06.2018 г., без отразяване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило /предложение за образуване на производството от 25.06.2018 г. на заместник-директора на СДВР – л. 54-57/.

На основание чл. 207, ал. 1 ЗМВР със заповед № 513з-4932/26.06.2018 г. на Директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина от младши инспектор В. С. А., като е определен колективен дисциплинарно-разследващ орган с председател и трима членове, който да запознае служителя със заповедта, да разясни правата му във воденото срещу него дисциплинарно производство, както и да изготви становище в 30-дневен срок /л. 51-52/. Доказателства, че заповедта е връчена на полицейския служител, не са представени. Приложена е единствено покана от Председателя на Комисията, назначена за дисциплинарно-разследващ орган, връчена на А. за запознаване със заповедта за образуване на дисциплинарното производство на основание чл. 207, ал. 11 във връзка с ал. 8, т. 1 ЗМВР на 10.07.2018 г. в 09:45 ч. /л. 83/.

Отправена е покана за даване на писмени обяснения, връчена на А. на 10.07.2018 г. в 09:45 ч., в която са формулирани конкретни въпроси за изясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка /л. 84-86/. От служителя са дадени писмени обяснения № 227р-15043/11.07.2018 г. /л. 87/. За времето от 19:00 ч. на 18.06.2018 г. до 07:00 ч. на 19.06.2018 г. бил назначен в наряд като охрана на вход А4 в сградата на НДК, но не му бил проведен инструктаж или поставени конкретни задачи. Около 21:00 ч. направили с колегата му К. вътрешен обход на сградата на

НДК с цел проверка да не са останали хора. При преминаването им през зала 3, поглеждайки зад един параван, са забелязали поставени върху една маса юбилейни монети. Усъмнило го, че те не били поставени в подаръчни комплекти и решили да ги вземат за съхранение и предаване на дежурния, тъй като били чували за случаи на кражби на монети. След това завършили обхода и се върнали на поста си. В това време били извикани от Н., който ги уведомил за липсващите монети от зала 3 и че са видяни с колегата му да минават от там. А. и К. обяснили за случая и предали 21 броя монети. А. е заявил, че не са искали да откраднат монетите, а да ги съхранят и предадат на някой от началниците. Полицейски инспектор Н. им разпоредил да се върнат на поста и сутринта да изчакат главен инспектор С., отговарящ за охраната на НДК. Върху обяснението е поставена резолюция „Приемам“ с подпис на Директора на СДВР – старши комисар И. И., на 15.10.2018 г.

Приложено е по делото предложение от 23.07.2018 г. на зам. – началника на ОЗ РУ СДВР за удължаване срока за провеждане на дисциплинарното производство до 27.08.2018 г., върху която е поставена резолюция „ДА“ с подпис от 24.07.2018 г. без отразяване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило /л. 100/. Издадена е от Директора на СДВР Заповед № 513з-5897/02.08.2018 г., с която се удължава срокът на дисциплинарното производство от 26.07.2018 г. до 27.08.2018 г. /л. 101/. Заповедта е връчена на В. С. А. на 06.08.2018 г. по повод покана на Председателя на Комисията, назначена за дисциплинарно-разследващ орган /л. 102/.

Приложени са сведения от главен инспектор С. С. – началник на сектор „Общинска полиция“ при ОПП СДВР, както и документи по повод разследване по досъдебно производство № 315/2018 г. по описа на отдел „Следствен“ СГП, пр. пр. № 28778/2018 г. и № М-169/2018 г. по описа на СРП, за това, че на 19.06.2018 г. В. С. А. е привлечен като обвиняем, в качеството си на служител на МВР, група ООР, сектор „Охранителна полиция“ при ОЗ РУ СДВР. Сочи се, че същият като съизвършител с младши инспектор А. К. на 18.06.2018 г. около 21:00 ч. е отнел чужда движима вещ – 21 броя монети с номинал 2 /два/ лева, с логото на българското председателство на Съвета на ЕС от владението на другото – МОЛ Министерството на българското председателство на Съвета на ЕС без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като се е възползвал от служебното си положение /л. 108-109; л. 111-176/.

Резултатът от образуваното дисциплинарно производство е обективизиран в обобщена справка № 227р-17725/21.08.2018 г. /л. 41-50/, изготвена от Комисията, представляваща дисциплинарно-разследващ орган, върху която е поставена резолюция „ДА“ с подпис от дата 21.08.2018 г. без вписване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило.

На 28.08.2018 г., в 09:30 ч., на жалбоподателя В. С. А. е връчена покана за запознаване с обобщената справка, като е указан срок от 24 часа за депозиране на писмени обяснения /л. 39/. Следва да се отбележи, че в поканата е отразена дата – 28.06.2018 г., предхождаща изготвянето на обобщената справка, както и че поканата е отправена от председателя на Комисията, представляваща дисциплинарно-разследващ орган.

С обобщената справка В. С. А. се е запознал на 28.08.2018 г., в 09:50 ч., след отправяне на поканата за това /л. 50-гръб/.

Приложен е по делото протокол за отказ от даване на писмени обяснения от служителя, извършил дисциплинарното нарушение, съставен на 29.08.2018 г. в 10:00 ч. от член на Комисията, представляваща дисциплинарно-разследващ орган /л. 38/.

Приложено е и становище № 227р-18379/03.09.2018 г. на Комисията, представляваща дисциплинарно-разследващ орган /л. 27-37/, с поставена резолюция „ДА“ с подпис от дата 15.10.2018 г. без вписване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило.

Сочи се извършването на нарушения на чл. 67 /“полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“/ и чл. 150, ал. 2 /“държавните служители са длъжни да спазват правилата, определени в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“/ ЗМВР, т. 8 /“чрез спазването на правилата на поведение, заложиени в Етичния кодекс и приети от всеки държавен служител, се допринася за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР“/, т. 11 /“етичните правила в този кодекс са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извънработно време съобразно тяхната подготовка (обща и специална) и нормативно определените им правомощия и се отнасят до: а) отношенията между държавните служители, гражданското общество и отделните граждани; г) правата и задълженията на държавния служител.“/, т. 13 /“дейността на държавните служители се осъществява при спазване на следните етични принципи за поведение: а) (изм. - ДВ, бр. 47 от 2016 г.) законност - изпълнение на служебните задължения в съответствие със законите на страната и при зачитане и спазване правата и основните свободи на гражданите, като не се поддава на натиск, заплахи, стимули, преки или косвени влияния независимо от техния източник, повод или причина; е) почтеност - морално и благоприлично/пристойно поведение, основано на етичните правила за поведение, при вземане на решения или упражняване на правомощия, като не приема материални или нематериални облаги независимо от естеството им, които не му се следват и могат да поставят под съмнение неговата независимост и безпристрастност“; /, т. 15 /“държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“/, т. 16 /“стриктното спазване на закона от страна на държавния служител допринася за гарантирането на правата и свободите на гражданите, за авторитета на институциите в Република България, опазването на сигурността и обществения ред, защитата на гражданите и тяхното имущество“/, т. 17 /“по смисъла на този кодекс корупционно поведение е: в) възползване от служебното си положение за получаване за себе си или за друго облага, която не се следва“/, т. 19 /“държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“/, т. 20 /“държавният служител насърча хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“/, т. 42 /“държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел“/ и т. 44 /“държавният служител придобива, владее и ползва имущество, без да злоупотребява със служебното си положение“/ от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с който младши инспектор В. С. А. се е запознал на 24.11.2016 г. /л. 107/.

За нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1 ЗМВР /неизпълнение на разпоредбите на този закон/, и чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР /неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР/, след преценка на установеното от проверката, събраните писмени доказателства и писмените обяснения на служителя, тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и предвид цялостното поведение на служителя, предвид че по време на службата не са му налагани

дисциплинарни наказания и не е награждаван /справка от 31.07.2018 г. – л. 105/, със ЗАПОВЕД № 513з-8045 от 26.10.2018г. Директорът на СДВР налага на младши инспектор В. С. А. – полицай в група „Охрана на обществения ред“ в сектор „Охранителна полиция“ към ОЗ РУ СДВР, дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 7 /“използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“/ и т. 13 /“деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“/ от ЗМВР, последица от което е прекратяване на служебното му правоотношение съгласно чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима - насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 211 във връзка с чл. 210, ал. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Актът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 204, т. 3 ЗМВР /заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР/, тъй като процесното наказание „уволнение“ се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР от лице на ръководна длъжност /директора на СДВР – структура по чл. 37, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 43 ЗМВР/ на лице на младша изпълнителска длъжност /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК/. Отделно от това, на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР със заповедта се прекратява и служебното правоотношение на В. С. А., като компетентността на нейния издател - Директора на СДВР, произтича от разпоредбите на чл. 227 във връзка с чл. 159, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 43 ЗМВР. Не са налице основания за отмяна на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

Оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити, съобразена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“. По преписката се съдържат данни в какво се изразяват настъпилите от нарушението вредни последици, обсъдено е виновното поведение на А., при това морално укоримо, в противоречие с очакванията на обществото – да предотвратява, пресича и разкрива престъпления и да служи да пример, посочено е, че на същия не са наложен други дисциплинарни наказания, нито е бил награждаван с отличия и награди за постигнати високи резултати, за конкретен съществен принос при изпълнение на служебните си задължения или за продължителна служба в МВР по смисъла на чл. 191 ЗМВР. При това, с оглед долуизложеното и доколкото административният акт трябва да бъде мотивиран, включително и когато административният орган е овластен да реши въпроса по

свободна преценка, се установи спазване на законоустановената писмена форма по чл. 210, ал. 1 ЗМВР във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4-5 АПК, касаеща съответствието на фактическите и правните основания за издаването му с разпоредителната част, определяща вида на наложеното наказание, последица от което е прекратяване на съществуващото служебно правоотношение.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на акта на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗМВР държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените по чл. 197, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания. За извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, каквото е конкретното, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му /чл. 195, ал. 2 ЗМВР/. Срокът по чл. 195, ал. 2 ЗМВР има преклузивен характер, тъй като с изтичането му се прекратява въобще възможността на дисциплинарно наказващия орган да налага дисциплинарно наказание за допуснатото дисциплинарно нарушение, поради което предприетите извън срока действия се явяват противоречащи на императивна норма на закона. Тези изисквания са спазени видно от сочената дата за извършване на нарушението – 18.06.2018 г., и датата на изготвяне на становище относно извършената проверка – 03.09.2018 г. /чл. 207, ал. 12 ЗМВР/. Тук е мястото да се посочи, че върху обобщената справка от 21.08.2018 г. /чл. 207, ал. 8, т. 1 във връзка с ал. 7 ЗМВР/ е поставена резолюция „ДА“ от същата дата с подпис, без отразяване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило. След изготвянето ѝ са последвали действия, свързани с възможността на лицето, срещу което се води производството, да организира своята защитна теза, да възрази и представи доказателства. Обобщената справка е крайният акт, с който приключва дисциплинарното разследване, в който се съдържат установените факти, доказателствата, въз основа на които са изградени фактическите установявания, правната квалификация на поведението на служителя, въз основа на които се предлага налагането на съответното дисциплинарно наказание. Едва с представянето на становището на дисциплинарно-разследващия орган и запознаването с неговото съдържание от компетентния дисциплинарно-наказващ орган последният формира безпротиворечив извод за откриване на нарушението и неговия извършител /чл. 195, ал. 2 във връзка с чл. 207, ал. 12 ЗМВР; РЕШЕНИЕ № 14041 ОТ 15.11.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 10658/2017 Г., V ОТД. НА ВАС/. В това решение на ВАС е посочено изрично, че становището по чл. 207, ал. 12 ЗМВР е адресирано до дисциплинарно наказващия орган и в него са инкорпорирани всички обстоятелства, релевантни към дисциплинарната отговорност на служителя и формираното въз основа на тях заключение на дисциплинарната комисия, т.е. дефинитивно следва съдържанието на обобщената справка, по арг. на чл. 53 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, издадена на основание чл. 215а от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба „в становището по чл. 207, ал. 12 ЗМВР освен реквизитите от обобщената справка се включва и оценка на допълнителните обяснения и възражения на държавния служител въз основа на събраните доказателства и се посочва наличието или липсата на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност“. Върху становището от 03.09.2018 г. е

поставена резолюция „ДА“ от дата 15.10.2018 г. с подпис, без отразяване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило. Въпреки това, следва да се допълни, че подписът изцяло съответства на поставения от Директора на СДВР – старши комисар И. И., върху заповедта за образуване на дисциплинарното производство, на заповедта за удължаване на срока за провеждането му, на заповедта, която се оспорва, и на други документи, приложени по преписката. Изрично законодателят, в нормата на чл. 196 от ЗМВР, е посочил, че дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган /в случая Директора на СДВР/, като се приема за открито, когато същият този орган е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. С оглед конкретните факти по казуса не са налице основания за прекратяване на дисциплинарното производство по чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР, както и поради останалите обстоятелства по чл. 209, т. 1, т. 2, т. 4-6 от ЗМВР.

В тази връзка следва да бъде взета предвид и разпоредбата на чл. 195, ал. 3 ЗМВР, съгласно която сроковете по ал. 1 и 2 не текат, когато на държавния служител е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест. В конкретния случай след налагане на мярка от прокурора по чл. 64, ал. 2 НПК „задържане за срок до 72 часа“ /л. 147/ е поискано задържане под стража, оставено без уважение с определение по ЧНД № 10314/2018 г. на СРС, 106 с-в, изменено с определение по ВНЧД № 2926/2018 г. на СГС, 02-и въззивен състав, /л. 163-171/, като се налага мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000 лева. Следователно, не намира приложение нормата на чл. 195, ал. 3 ЗМВР.

Отделно от това, съгласно чл. 195, ал. 4 ЗМВР „когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, едногодишният срок по ал. 1, съответно двегодишният срок по ал. 2, започва да тече от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление“. В конкретния случай е приложено единствено постановление за привличане на обвиняем от 19.06.2018 г., за извършване на престъпление от общ характер – чл. 195, ал. 1, т. 9 във връзка с чл. 142, ал. 2, т. 6 във връзка с чл. 194, ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 НК /л. 138-140/. В изпълнение на разпореждане от 30.11.2018 г. по настоящото дело от СРП постъпва писмо, в което се сочи, че воденото срещу В. С. А. досъдебно производство е на фаза разследване, без да е приложено копие от обвинителен акт по чл. 242, ал. 1 във връзка с чл. 246 НПК, нито доказателства за осъществяване действия на прокурора след завършване на разследването по смисъла на чл. 242, ал. 1 НПК /л. 184/. Безспорно е, че деянието съставлява и престъпление, но поради липсата на доказателства за постановяване на присъда и влизането ѝ в сила, разпоредбата на чл. 195, ал. 4 ЗМВР е неотносима към настоящото производство. Още повече, че и наказанието е наложено на основание чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 ЗМВР, а не съгласно т. 1 на същата норма – при осъждане за умишлено престъпление от общ характер или лишаване от право да се заема държавна длъжност.

Следва да се има предвид и, че по аргумент от противното на чл. 229 ЗМВР служебното правоотношение на държавните служители в МВР може да бъде прекратено и през време на отпуск в случаите по чл. 226, ал. 1, т. 1, 3, т. 7, букви „а“ и „к“ и т. 8 /както е конкретният/, както и когато са осъдени на лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер /за последното няма доказателства/.

Касае се за тежко нарушение на служебната дисциплина – предпоставка за

налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, по чл. 207, ал. 1 във връзка чл. 203, ал. 1, т. 2 – 14 от ЗМВР. Приложена е в преписката заповед за образуване на дисциплинарно производство и заповед за удължаване на срока му, като е определен и дисциплинарно разследващият орган /чл. 207, ал. 1, т. 2-ал. 2 ЗМВР/. Извършени са от последния всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, като резултатите от разследването са изготвени в обобщена справка /чл. 207, ал. 3, ал. 6 - ал. 7 ЗМВР/. Въпреки че А. не е запознал със заповедта за образуване на дисциплинарното производство, по преписката се съдържат доказателства за това, че на същия е връчена покана за това на 10.07.2018 г., 09:45 ч., като в същите дата и час е връчена покана за даване на писмени обяснения, по повод на която са и депозириани такива в срок /л. 83-87/. Отделно, на 06.08.2018 г. на В. А. е връчена заповед за удължаване срока на дисциплинарното производство по повод покана на Председателя на Комисията, назначена за дисциплинарно-разследващ орган /л. 101-102/. Не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 207, ал. 9 ЗМВР, касаеща отказ на държавния служител да се запознае с материалите по чл. 207, ал. 8, т. 1 ЗМВР. Правото на защита на дисциплинарнонаказаното лице не е нарушено, гарантирана е възможността да участва в производството самостоятелно, да се запознае с материалите по производството и да прави необходимите извлечения, да представи доказателства, да прави искания, бележки и възражения, да дава или да откаже да дава обяснения по чл. 207, ал. 8, т. 2-6 ЗМВР. С обобщената справка В. А. се е запознал на 28.08.2018 г., 09:50 ч. /л. 50-гръб/, като в указания срок от 24 часа не е депозирал възражения по смисъла на чл. 207, ал. 10-11 ЗМВР /протокол; л. 38/. Процесуалната му незаинтересованост на служителя не следва да рефлектира върху изпълнение на задълженията на дисциплинарно разследващия и дисциплинарно наказващия орган, свързани с разпределената доказателствена тежест. След изтичане на срока за възражения не са извършени други процесуални действия по повод проверката, вкл. и не са събирани нови доказателства. Изготвено е единствено становище от дисциплинарно разследващия орган, в което е посочено изрично, че не са депозириани допълнителни обяснения или възражения от А., като след това е обективизирано предложение за налагане на процесното дисциплинарно наказание и прекратяване на служебното правоотношение /чл. 207, ал. 12 ЗМВР/. Изслушване на държавния служител от дисциплинарно наказващия орган преди налагане на дисциплинарното наказание не е извършено /чл. 206, ал. 1 ЗМВР/. Следва да се има предвид, че върху дадените от А. писмени обяснения № 227р-15043/11.07.2018 г. е поставена резолюция „Приемам“ с подпис на дисциплинарно наказващия орган - Директора на СДВР – старши комисар И. И., на 15.10.2018 г. – дата, следваща указването на срока по чл. 207, ал. 10 ЗМВР /л. 87/. Същите са подробно обсъдени в оспорената заповед. По смисъла на чл. 57 от Инструкция № 81213-470 от 27 април 2015 г., „ако държавният служител, срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не е дал писмени обяснения по време на дисциплинарното производство извън случаите по чл. 206, ал. 5 ЗМВР, дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да го покани да даде писмени обяснения или да го изслуша чрез покана по образец“. В конкретния случай са дадени писмени обяснения по време на дисциплинарното производство, приети от дисциплинарно наказващия орган по смисъла на чл. 206, ал. 1 ЗМВР. При това, не може да се приеме, че жалбоподателят не е участвал активно във воденото срещу него дисциплинарно производство, като не се е запознал с материалите по него, съответно

му е била ограничена възможността да обективира възражения и обяснения.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения - основание за отмяна на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК, с оглед приложените към преписката писмени доказателства, каквито са били и представени и обсъдени от дисциплинарно наказващия орган в мотивите на заповедта. Не се установяват обстоятелства, от които да е възможно да бъде направен извод, че фактическата обстановка не е била докрай изяснена или, че е било засегнато правото на защита на лицето, чиято дисциплинарна отговорност е ангажирана в случая. Мотивите на процесната заповед съдържат анализ на относимите факти, който е достатъчен по съдържанието си, за да бъдат изяснени в пълнота обстоятелствата от значение за формиране на решението на дисциплинарно наказващия орган, като последният е изложил и съответните на установените факти правни изводи. В производството пред съда не бяха събрани доказателства, които да могат да обосноват извод за възможен различен резултат от производството.

Съдът приема, че ЗАПОВЕД № 513з-8045 от 26.10.2018г. на Директора на СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на В. С. А. и е прекратено съществуващото му служебно правоотношение, е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК.

Сочи се, че на 18.06.2018г. В. С. А. е извършил деяние, уронващо престижа на службата, и представляващо тежко дисциплинарно нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1 ЗМВР /неизпълнение на разпоредбите на този закон/, и чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР /неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР/. Цитирани са в обобщената справка и становище на дисциплинарно разследващия орган, а впоследствие и възпроизведени в оспорения акт, разпоредбите на чл. 67 и чл. 150, ал. 2 ЗМВР, т. 8, т. 11, б. а) и г), т. 13, б. а) и е), т. 15, т. 16, т. 17, б. в), т. 19, т. 20, т. 42 и т. 44 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. При това, на основание на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 7 /“използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“/ и т. 13 /“деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“/ от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, последица от което е прекратяване на служебното правоотношение на А. съгласно чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР. В конкретния случай се доказва безпротиворечиво, че В. С. А. е отнел чужда движима вещ – 21 броя монети с номинал от 2 лева, с логото на българското председателство на Съвета на ЕС, доброволно предадени впоследствие, като изложените от него възражения, че същите са взети с цел съхраняването и предаването им на някой от началниците, се опровергават от събрания по делото доказателствен материал. Дори и да се обори твърдението за използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица, се установява безспорно, че деянието на А. е несъвместимо с правилата за поведение на държавните служители в МВР, разписани в Етичния кодекс, спазването на които е негово задължение по силата на закона и въз основа с изричното му запознаване с тях на 24.11.2016 г. /л. 107/.

Съгласно чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР дисциплинарно нарушение е неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като се предвиждат два вида наказания - дисциплинарно наказание „порицание“ по смисъла на чл. 200, ал. 1, т. 12 във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР, а в случаите, в които се

касае за деяние, уронващо престижа на службата, т.е. „тежко нарушение на служебната дисциплина“ - дисциплинарно наказание „уволнение“ по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 13 във връзка с чл. 197, ал. 1, т.6 ЗМВР. „Под „престиж на службата“ следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова законът изисква деянието да е „уронващо престижа“, т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи“ /така, в мотивите на Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. по т. д. № 4/2007 г. на ОС на съдиите на ВАС/.

Описанието на фактическата обстановка е подробно, същата е подведена под релевантния материален закон. Конкретизирано е нарушението, обстоятелствата от обективната и субективната му страна. Налице е уточняване за неизпълнението на кое точно законово задължение и задължение от Етичния кодекс е вменена на служителя дисциплинарната отговорност, в достатъчна степен се установяват нарушителят, деянието и неговата вина. Случаят обхваща морално укоримо поведение на държавния служител, а не неизпълнение на закона /освен разпоредбите на чл. 67 и чл. 150, ал. 2 ЗМВР, които следва да бъдат разглеждани като препращащи към основните правила, разписани в Етичния кодекс/, подзаконовите нормативни актове и на служебните му задължения, като и неспазване на служебните му правомощия по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1-3 ЗМВР /във връзка със специфичната длъжностна характеристика/. При това следва да се разграничат обективно извършените действия, в противоречие с Етичния кодекс, от деянията, които биха могли да бъдат квалифицирани като друг вид дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 1 ЗМВР. Данни в тази посока не са изложени в оспорения акт, а съдържащите се в преписката не са били основание за ангажиране на отговорността на служителя. Безспорно е, че В. С. А. е привлечен като обвиняем с постановление от 19.06.2018 г. /л. 138-140/, както и налагането му на мярка от прокурора по чл. 64, ал. 2 НПК „задържане за срок до 72 часа“ /л. 147/ и последвалата я мярка за неотклонение „парична гаранция“ /л. 169-172/. Горното действително представлява деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Спецификата на дейността в работата на служителите на МВР, строго йерархичната структура на устройство на системата на МВР, както и завишените морални критерии към дейността на служителите на МВР, разписани като правила в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, задължават служителите на МВР, в по-висока степен от останалите граждани, да дават личен пример с поведението си и да не злоупотребяват със своето положение с цел получаване на облаги – материални или нематериални, още повече и да бъдат привлечени в качеството им на обвиняеми във водено срещу тях наказателно производство. Като ирелевантно в случая е

обстоятелството дали привлеченото като обвиняем лице е било осъдено с влязла в сила присъда /в този смисъл, в мотивите на решение № 9028/24.07.2015 г. по дело № 11740/2014 г. на ВАС, Пето отделение/. Изрична е разпоредбата на чл. 194, ал. 3 ЗМВР, съгласно която „държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност“. Следва да се посочи, че производството по налагане на дисциплинарно наказание и това за реализиране на наказателната отговорност са различни, самостоятелни и независими едно от друго, регулират се от различни процесуални норми, възникват при различни предпоставки, както и се прекратяват при различни условия. Двете производства не са взаимно обусловени, така например наказателната отговорност може да не се реализира поради редица законоустановени основания - поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление, поради наличието на основания, изключващи наказателната отговорност на лицето, поради недоказаност на обвинението и т. н. Но същевременно служителят може да бъде дисциплинарно наказан, именно поради това, че дисциплинарната отговорност е различна от наказателната. „Неправилно е становището, че ако държавата санкционира определено деяние като престъпление или административно нарушение, то не може вече да се разглежда като морално укоримо. Както е вярно и обратното - едно поведение, несъвместимо с морала, може и да не представлява закононарушение. Но за да се определи едно поведение като несъвместимо с морала, трябва да има яснота в обществото кое е това поведение, което е съвместимо с него. Всеки случай подлежи на самостоятелна преценка и следва да се преценява от гледна точка на действащите към определен исторически момент морални принципи, идеали и морални норми и според разбиранията в обществото за добро и зло, правилно и неправилно и т. н. /.../ Заради разширения обхват на дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР няма значение дали деянието представлява и престъпление или административно нарушение; за целите на дисциплинарното производство е достатъчно, че с деянието е нарушен установеният обществен ред в държавата и поведението се оценява като несъвместимо с морала“ /така, в мотивите на Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. по т. д. № 4/2007 г. на ОС на съдиите на ВАС/. Безспорността на извършеното дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР е предпоставка за налагане на наказанието „уволнение“ по чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 от с. з., при това справедливо, като са изложени и съображения по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. Последица от горното е прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

В този смисъл е реализирана и целта на закона, формулирана в чл. 2, ал. 1 от ЗМВР, и на принципите, на които се основава дейността на МВР, регламентирани в разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Спазен е и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид изложеното, съдът заключава, че оспорената ЗАПОВЕД № 513з-8045 от 26.10.2018г. на Директора на СДВР е законосъобразен административен акт /чл. 146, т. 1-5 АПК/ и като такъв не подлежи на отмяна.

С оглед изхода от спора и чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лева, определено по чл.78, ал.8 ГПК вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 4 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. А. срещу ЗАПОВЕД № 513з-8045 от 26.10.2018г. на Директора на СДВР.

ОСЪЖДА В. С. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], № 5, сумата в размер на 100.00 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: